

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἑτησία . . . ὀρ. 7.— Ἑτησία φρ. χρ. 8.—
Ἑξάμηνος . . . " 4.— Ἑξάμηνος φρ. χρ. 4.50
Τρίμηνος . . . " 2.15 Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ :

Τῆς Α' Περιόδου, ἑκάστον λεπτ. 30 [φρ. 0.30].

Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20.]

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β' .— Τόμ. 12^{ος}

Ἐν Ἀθῆναις, 26 Μαρτίου 1905

Ἔτος 27^{ον}—Ἀριθ. 47

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ

Ἀγαπητοί μου,

Ο ΜΑΓΟΣ ἀπέθανε. . . . Δὲν ὑπάρχει πλέον ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος εἰργάσθη πενήντα χρόνια, κ' ἐσώρευσεν ἑκάτον θαυμασίους τόμους, καὶ μὲ τὸν τερπνότερον, τὸν ἐπαγωγότερον τρόπον, — μάγος σωστός, — ἐμήθευε τοὺς φιλαναγνώστας τῶν δύο ἡμισφαίριων εἰς τὰ μυστήρια τῆς Γῆς καὶ τοῦ Οὐρανοῦ. . . Ὁ Ἰούλιος Βέρν ἀπέθανεν εἰς τὴν Ἀμιένην τῆς Γαλλίας, γέρων ὀγδοηκοντούτης, ἀλλ' ἀκμαῖος ἀκόμη καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, ἐργαζόμενος, συγγράφων σχεδὸν μέχρι τῆς τελευταίας του ἡμέρας.

Δὲν θά σας διηγηθῶ ἐκτενῶς τὴν βιογραφίαν του. Ἡ ζωὴ του ἄλλως τε δὲν παρουσιάζει τίποτε τὸ ἐκτακτὸν καὶ περιέργον. Ἐργαζε. Τὰ βιβλία του εἶνε ἡ ζωὴ του καὶ ἡ ἱστορία του. Πολλῶν ἀπὸ αὐτὰ τὸ ὕλικόν συνέλεξε ταξιδεύων διὰ τῆς θαλαμηγοῦ του· ἄλλων τὸ ὕλικόν εὗρισκεν εἰς συγγράμματα ἐπιστημονικά, ἀστρονομικά, γεωγραφικά, Ἐρελετοῦσε καὶ ἔγραφε. Καὶ τὰ δύο πολύ. Κανενὸς ἡ ζωὴ δὲν ὑπῆρξε τόσο γόνιμος. Κανεῖς ἀπὸ τοὺς συγχρόνους του δὲν ἔγραφε τόσα βιβλία ὅσα ὁ Ἰούλιος Βέρν.

Περὶ τῆς ἐπιτυχίας των, νομίζω ὅτι δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σας εἶπω. Πόσα δὲν ἐδιαβάσατε καὶ σεῖς καὶ δὲν ἐθαυμάσατε ! Ὑπάρχει ἄνθρωπος εἰς τὸν κόσμον, νέος ἢ γέρων, μορφωμένος ἢ μόλις ἐγγράμματος, ποῦ νὰ μὴν ἐδιαβάσεν εἰς τὴν ζωὴν του ἐν τοῦλάχιστον μυθιστόρημα τοῦ Βέρν ; Τὰ « Παράδοξα Ταξείδια » μετεφράσθησαν εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου· καὶ τὰ

θεατρικὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα ἐξήχθησαν ἀπὸ αὐτά, — ὅπως ὁ *Μιχαήλ Στρογγάφ*, ὁ *Γύρος τοῦ Κόσμου*, κτλ. — ἐπαίχθησαν εἰς ὅλα τὰ θέατρα. Ἀκόμη καὶ εἰς τὰ ἐλληνικά ! Ἀλήθεια, μόνον τὸ γεγονός ὅτι τὰ ἔργα τοῦ Βέρν εἶνε τόσο διαδεδομένα καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, — ἡ ὁποία δὲν εἰμπορεῖ βέβαια νὰ καυχᾶται διὰ φιλολογικὴν ἐνημερότητα, — μαρτυρεῖ εὐγλώττως περὶ τῆς παγκοσμίου φήμης τοῦ συγγραφέως, ἡ

ὁποία εἰς τὰς ἡμέρας μας δὲν ἔχει ἐφάμιλλον. Εἰς παλαιότεραν ἐποχὴν, μόνον τὰ μυθιστορήματα τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά πατρὸς εἶχαν τόσην ἐπιτυχίαν, ἦσαν τόσο γνωστά εἰς τὴν ὑφήλιον ὅσον τὰ ἔργα τοῦ Βέρν. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο σχετικῶς· διότι σήμερον τὸ βιβλίον ἐν γένει κυκλοφορεῖ εὐρύτερα· αἱ πολυτελεῖς εἰκονογραφημένοι ἐκδόσεις εἶνε εὐθηνότεραι, προσιτότεραι· καὶ ὁ Βέρν ἠτύχησε νὰ ἴδῃ τὰ ἔργα του κυκλοφοροῦντα εἰς πολὺ μεγαλύτερον ἀριθμὸν ἀντιτύπων, παρὰ οἰουδήποτε ἄλλου δημοφιλούς συγγραφέως τὰ ἔργα, εἴτε νέου, εἴτε παλαιοῦ.

Ποῖον εἶνε ἄρα γε τὸ μυστήριον αὐτῆς τῆς μοναδικῆς ἐπιτυχίας ;

Ὁ Ἰούλιος Βέρν ἐπενόησε νέον εἶδος φιλολογικόν. Συνεδύασε δύο ἀπὸ τὰς μεγαλητέρας, τὰς ἰσχυροτέρας ἑλξεις : τὸν μύθον μὲ τὴν ἐπιστήμην, — τὸ ἐνδιαφέρον που γεννᾷ ἡ ἀνθρωπίνη περιπέτεια, μὲ τὸν μαγνήτην που ἔχουν αἱ θετικαὶ γνώσεις. Ὁ ἄνθρωπος διψᾷ νὰ μάθῃ τὰ μυστήρια τῆς φύσεως, τὰ ἄγνωστα τῆς γῆς καὶ τοῦ οὐρανοῦ, ἢ ἀστρονομία, ἢ φυσική, ἢ χημεία, ἢ γεωλογία, τὸν ἐλκύουν πάντοτε, διότι τοῦ ἱκανοποιοῦν τὸν ἔμφυτον πόθον τῆς γνώσεως. Ἀλλὰ τὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα περιέχουν αὐτὰς τὰς γνώσεις, δὲν εἶνε ὅλα δι' ἑλούς τοὺς ἀναγνώστας ἐλκυστικά. Ὁ Ἰούλιος Βέρν ἐχρησιμοποίησε διὰ τοῦτο καὶ τὴν φαντασίαν, ἐκάλεσε πρὸς βοή-

† ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ (1828—1905)

θείαν του και τον μύθον· την επιστήμην τὴν ἔκαμε μυθιστόρημα. Καὶ τὸ μυθιστόρημα εἶνε τὸ μόνον ἐλκυστικὸν βιβλίον διὰ τοὺς πολλούς. Δὲν κουράζει. Ἡ περιέργεια νὰ ἴδωμεν τί ἀπέγιναν οἱ ἥρωες, μᾶς κάμνει νὰ το διαβάσωμεν μέχρι τέλους. Ἐν βιβλίον τοῦ Βέρν εἶνε συγχρόνως καὶ ἀπὸ τὰ δύο : μύθος καὶ Ἐπιστήμη διήγημα καὶ Γεωγραφία· περιπέτεια καὶ Ἀστρονομία· φαντασία καὶ Γεωλογία· χαρακτήρες καὶ Μηχανική· ψυχολογία καὶ Ζωολογία. Ἐχει λοιπὸν διπλοῦν πάντοτε ἐνδιαιρέσει, διπλοῦν θέλγητρον, διπλὴν ἑλξιν. Καὶ δι' αὐτὸ εἶνε ἐλκυστικώτερον καὶ θελκτικώτερον ἀπὸ κάθε ἄλλο βιβλίον, τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο καθαρῶς μυθιστόρημα ἢ καθαρῶς Ἐπιστήμη. Ὁ συνδυασμὸς αὐτὸς, ὁ ἐπινοηθεὶς καὶ τελειοποιηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰουλίου Βέρν, — ἰδοὺ τὸ μυστήριον τῆς μοναδικῆς του ἐπιτυχίας.

Λέγουν ὅτι ὁ Ἰούλιος Βέρν δὲν εἶνε συγγραφεὺς μεγάλης φιλολογικῆς ἀξίας· ὅτι ἡ ψυχολογία του εἶνε στοιχειώδης· ὅτι τὸ ὅρος του εἶνε χαλαρόν. Εἰς τοῦτο δὲν ἔχουν ἄδικον· ὑπάρχουν συγγραφεῖς ὀλιγώτερον δημοφιλεῖς, οἱ ὁποῖοι τὸν ὑπερβαίνουν κατὰ τὸ ὅρος, κατὰ τὴν τέχνην ἐν γένει. Ἀλλ' ἡ ἀξία τοῦ Ἰουλίου Βέρν εἶνε ἄλλη. Τὰ μυθιστορήματά του, ὡς μυθιστορήματα, δὲν εἶνε κυρίως ἔργα ψυχολογίας καὶ χαρακτήρων, δὲν εἶνε εἰκόνες τῆς πραγματικῆς ζωῆς, δὲν εἶνε μελέται τοῦ ἀνθρώπου· εἶνε ἔργα πλοικῆς, περιπετειῶν, ἀπροσδοκήτων. Καὶ εἰς τοῦτο ὁ Ἰούλιος Βέρν ἀνεδείχθη ἀριστοτέλης ὅσον ὀλίγοι. Λέγουν ἀκόμη ὅτι καὶ ἡ ἐπιστήμη του δὲν εἶνε τόσο ἀληθινὴ καὶ θετικὴ· ὅτι καὶ εἰς αὐτὴν δουλεύει πολὺ ἡ φαντασία. Ἀλλ' ἀκριβῶς διὰ τοῦτο ὁ Βέρν ἐφάνη πολλὰς ἐπιστημονικὰς Προφῆτας. Προεῖδεν ἐφευρέσεις, ἀνακαλύψεις, προόδους, τελειοποιήσεις, ἐπιστημονικὰ θαύματα. Πολλὰ καταπληκτικὰ ἐφαρμογαὶ τῶν νεωτέρων χρόνων, εὐρίσκονται ἐν σπέρματι εἰς τὰ μυθιστορήματά του. Καὶ ποῖος εἰξεύρει τί ἐπιφυλάσσει ἀκόμη τὸ μέλλον! Ποῖος εἰξεύρει μήπως καὶ αὐτὴ ἡ συγκοινωνία μὲ τοὺς πλανήτας, τὴν ὁποίαν ἐφάντασθη εἰς κάποια μυθιστορήματά του, δὲν πραγματοποιηθῇ μίαν ἡμέραν, καὶ μήπως οἱ ἀπόγονοί μας δὲν θὰ κάμνουν ἀληθινὰ τὰ ταξείδια εἰς τὴν Σελήνην, τὰ ὁποῖα ἡμεῖς ἐκάμαμεν διὰ τῆς φαντασίας, ἀναγινώσκοντες τὸν Ἰούλιον Βέρν!

Πολλὰ μυθιστορήματα τοῦ Ἰουλίου Βέρν ἐδημοσίευσεν ἕως τὴν ἡμέραν Διάπλασις. Μεταξὺ αὐτῶν καὶ τὴν «Σφίγγα τῶν Πάγων», ἡ ὁποία εἶνε τὸ ἀριστούργημά του. Ὁ Βέρν εἶνε ἀνεκάλειν ὁ προσφιλέστερος συγγραφεὺς τῶν νεαρῶν μας ἀναγνώστων, καὶ ἡ λύπη των διὰ τοῦτο ὑπῆρξε βαθύτατα, ὅταν ἔμαθαν τὸν θάνατόν του, καὶ ἡ ἀνησυχία των ἐπι-

σης. Τί θάνατον ἔλαβον λοιπὸν εἰς τὸ ἐξῆς, ἀφοῦ ἀπέθανεν ὁ Ἰούλιος Βέρν; Ὡς πρὸς τοῦτο, εἰμποροῦν νὰ ἡσυχάσουν. Ἀπὸ τὰ ἑκατὸν βιβλία τοῦ Βέρν πολλὰ εἶνε ἀκόμη ἀμετάφραστα, καὶ ἡ Διάπλασις σκοπεῖ νὰ μεταφράσῃ τὰ καταλλήλότερα. Καὶ ἔως νὰ ἐξαντληθοῦν αὐτά, δὲν εἶνε ἀπίθανον νὰ ἀναφανῇ ἄλλος συγγραφεὺς, ἐφάμιλλος τοῦ Ἰουλίου Βέρν, πρωτότυπος, ἐπινοῶν καὶ αὐτὸς νέον εἶδος, ἀκόμη ὠραιότερον καὶ ἐλκυστικώτερον.

Ἐπειτα εἶνε καὶ οἱ μιμηταί. Τὸ εἶδος τῶν «Παραδόξων Ταξιδίων» ἔχει ἐλκύσει πολλοὺς συγγραφεῖς μ' ἐπιτυχίαν. Ἡ «Πόλις τοῦ Χρυσοῦ» παραδείγματός χάριν, δὲν εἶνε τόσο τερπνὴ καὶ διδακτικὴ, ὅσον ἐν μυθιστόρημα τοῦ Βέρν;

Σὰς ἀσπάζουσαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΣ

— Τί θὰ πῇ ἡ μητέρα; . . . Ἀχ! Παναγία μου, τί θὰ πῇ τώρα ἡ μητέρα; Στέκεται λυπημένη καὶ βασανίζεται ἡ Μαρίνα, μὲ αὐτὴν τὴν ιδέαν. Ἀπὸ ἀπροσέξιας τῆς, εἶχε σπρώξῃ ἕνα ὠραῖον ἀνθοδοχεῖον ἀπὸ πορσελάναν, ποῦ ἦτο ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι τῆς σάλας. Καὶ τὸ ἀνθοδοχεῖον ἔπεσε κάτω κ' ἔσπασε. Στέκεται ἡ Μαρίνα ἐμπρὸς εἰς τὰ συντρίμματα τοῦ πολυτίμου ἀνθοδοχείου, βλέπει τὰ ἄνθη σκορπισμένα εἰς τὸ χαλί, καὶ ζητεῖ νὰ εὕρῃ δικαιολογίαν διὰ τὴν ἀπροσέξιας τῆς.

Δικαιολογίαν ἡ κανένα ψεῦμα; — Μᾶλλον τὸ δεύτερον.

— Εἶμαι μόνη ἐδῶ. Κανένας δὲν θὰ με μαρτυρήσῃ. Θὰ πῶ πῶς δὲν το ἔσπασα ἐγώ.

Αὐτὸ εὗρηκε, αὐτὸ ἐσοφίσθη μὲ τὸ μικρὸ της κεφάλι, μὲ τὸ μικρὸ της τὸ μυαλό, ἡ Μαρίνα. . .

Βλέπει ἡ μητέρα τὸ σπασμένον ἀνθοδοχεῖον. Φωνάζει τὴν κόρην τῆς:

— Μαρίνα, ποῖος ἔσπασε αὐτὸ τὸ βάζο; Θέλω νὰ μου πῇς τὴν ἀλήθειαν. Ἄν το ἔσπασες ἐσύ, ἐπειδὴ δὲν το ἔκαμες ἐπίτηδες, θὰ σε συγχωρήσω μὲ ὅλη τὴν καρδιά μου. . .

— Ὅχι, μαμμά, δὲν το ἔσπασα ἐγώ. Δὲν ἐπάτησα τὸ πόδι μου, ἐγώ, ἐδῶ μέσα. . . Πῶς νὰ το σπᾶσω λοιπόν;

— Τότε θὰ το ἔσπασες ἡ ὑπηρετριά. Ἦλθε, φαίνεται, νὰ ξεσκονίσῃ, καὶ το ἔρριξε κάτω ἡ ἀπρόσεκτη.

— Αὐτὸ εἶνε, μαμμά, λέγει ἡ Μαρίνα· ἐγώ, σὲ βεβαιῶ, δὲν το ἔσπασα. . .

— Ὡ! τί ἄσχημα ποῦ κάμνει, νὰ λέγῃ χωρὶς ἐντροπὴν, αὐτὰ τὰ ψεύματα! Φαντασθῆτε. . . εἶνε αὐτὴ ἡ ἐνοχὸς καὶ ἀφίνει νὰ κατηγορήσῃ ἕνα ἄλλον ἄνθρωπον, ἕνα ἄδωδον! Ὡ! Μαρίνα! αὐ-

τὰ τὰ ψεύματα ἀποδεικνύουν, ὅτι δὲν εἶσαι καθόλου καλὸ κορίτσι.

Πόσες φορές δὲν ἔγινες ἔτσι ἀφορμὴ νὰ τιμωρηθῇ ὁ μικρὸς ἀδελφός σου διὰ σφάλματα, τὰ ὁποῖα ἐσύ μόνη σου τὰ ἔκαμες! Πόσες φορές δὲν ἐμάλωσαν ἐξ αἰτίας σου τὴν ὑπηρετρίαν, χωρὶς νὰ πταίῃ, ἡ κακομοῖρα!

Λησμονεῖς ὅμως, δεσποινὶς Μαρίνα, ὅτι, ἂν κανεὶς δὲν ἦτο παρὼν διὰ νὰ σε μαρτυρήσῃ, ὑπάρχει ἕνα μάτι, ποῦ ὅλα τα γνωρίζει.

Ἄν διέφυγες ἀπὸ τὰ βλέμματα τῆς μητέρας σου καὶ τῆς διδασκαλίσσης σου, δὲν θὰ διαφύγῃς ὅμως ποτὲ ἀπὸ τὸ ὀξύ βλέμμα τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ἔχει τοποθετήσῃ ἐντὸς ἡμῶν ἕνα φοβερὸν καὶ τρομερὸν μάρτυρα καὶ κατήγορον: τὴν Συείδην.

Αὐτὸς ὁ κατήγορος ὁμιλεῖ τώρα, αὐτὸς σε κάμνει καὶ κοκκινίζει σὰν παπαροῦνα διὰ νὰ μαρτυρήσῃ τὸ ψεῦμά σου.

Ἡ μητέρα σου ἀμέσως το βλέπει ὅτι ψεύδεται. Καὶ τὸ ψεῦμά σου θὰ τὴν ἔκαμνει νὰ σε ἀγαπᾷ ὀλιγώτερον, ἂν ἦτο δυνατόν ποτὲ ἡ ἀγάπη τῆς μητέρας διὰ τὸ παιδί τῆς νὰ ὀλιγοστεύσῃ καὶ νὰ μικρύνῃ. . .

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΡΟΔΟ

Στὴ μικρὴ τριανταφυλλία μου
Σὲ μίαν ἄκρη ἐρημική,
Στέλνει ὁ ἥλιος μίαν ἀκτίνα
Μιά ματιά του ρίχνει ἐκεῖ.

Ἦταν μισομαραμμένη
Ἀπ' τὸν ἄγριο καιρό.
Ἀναγάλλασε, καὶ βγαίνει
Ἐνα ρόδο δροσερό.

Μέσ' ἑστὰ μαῦρα νέφη ὁ ἥλιος
Σὲ λιγάκι θὰ κρυφθῇ,
Καὶ τὸ ρόδο τὸ καίμενο
Ἀπ' τὸ κρύο θὰ χαθῇ.

Νά, δὲν ἀνοίξεν ἀκόμα
Στ' ἀγκαθόπλεκτα κλαδιά,
Τὸ γλωμιο του δείχνει χρῶμα
Δίχως νάχη μυρwidia.

Ἄν τὴν ἀνοίξῃ ἀνθοῦσε,
Θάχει κ' ἄλλα οὐντροφία,
Θάχει μυρwidia καὶ χάρι,
Θάχει χάρι κ' εὐμορφία.

Τώρα λίγο θενά λήση
Μὲς τὸ κρύο μοναχό,
Κ' ὕστερα θὰ ἐμφύλλισθ
Θα πεθάνῃ τὸ φτωχό. . .

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

Ὁ ἰατρός τοῦ εἶπε πῶς ἐκινδύνευσε νὰ μείνῃ χωρὶς αἷμα.

— Καὶ σεῖς . . . διατί ἀργήσατε; ἠρώτησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ.

— Ἐχάσαμεν τὸν δρόμον μέσα στὸ δάσος.

— Πόσον . . . ἀνησυχῆσα . . . Καὶ οἱ Ἰνδοί;

— Δὲν τοὺς εἶδαμεν, εἶπε ὁ Βαλάσκος. Κ' ἐσεῖς;

— Τὰ ἔγχε . . . τὰ ἔγχε . . .

Καὶ δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἐξακολουθήσῃ. Ἐπεσε βαρὺς εἰς τὸ χῶμα, καὶ ὁ ὕπνος τὸν ἐπῆρεν ἀμέσως. Ὁ Ἰνδὸς ἐκοιμήτο μὲ δυνατόν ῥοχαλητό. . .

— Ἀς τοὺς ἀφίσωμεν ν' ἀναπαυθῶν ἡσυχοί, εἶπεν ὁ ἰατρός. Ἡ ἀνάπαυσις θὰ τοὺς ὠφελήσῃ. . .

Καὶ ἀπαντῶν εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ Ἀλόνσου, τῷ ἐξήγησε πῶς αἱ ἐμπουσαι ἐκχυλοῦν τὸ αἷμα τῶν κοιμημένων ἀνθρώπων καὶ ζῶων, χωρὶς νὰ τοὺς ἐξυπνήσουν. Τὰ αἱμοδόρα αὐτὰ πτερωτὰ ζῶα εἶνε ἐφωδιασμένα μὲ μίαν μικρὰν προβοσκίδα, ἡ ὁποία ἐνεργεῖ ὡς βεντούζα καὶ εἶνε ὠπλισμένη μὲ μικρὰς θηλάς, ποῦ ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ τρυποῦν. Πέφτουν ἀπαλὰ ἐπάνω εἰς τὸν ἀνθρωπὸν ποῦ κοιμάται, τρυποῦν σιγὰ-σιγὰ τὸ δέρμα του, χωρὶς νὰ τον κάμουν νὰ πονέσῃ, καὶ ἀρχίζουν τὸ πιπίλισμα. Διὰ νὰ μὴν ἐξυπνήσῃ ὁ ἀνθρωπὸς, τὸν ἀνιμίζουν ἀργὰ καὶ ἀθροῦτως μὲ τὰς πτέρυγας των. Ὅταν παραφουσκώσουν τὴν γαστέρα των μὲ αἷμα, πετοῦν καὶ φεύγουν, ἂν δὲ ὁ ἀνθρωπὸς ἦ τὸ ζῶον δὲν ἐξυπνήσῃ, διατρέχουν τὸν κίνδυνον ν' ἀποθάνουν, διότι τὸ αἷμα ἐξακολουθεῖ νὰ ρεῖ ἀπὸ τὴν πληγὴν. . .

Ὁ ἰατρός καὶ ὁ Ἀλόνσος ἤναψαν ξηρὰ ξύλα διὰ ν' ἀπομακρύνουν τοὺς κῶνας, οἱ ὁποῖοι εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ὀρενίκου συναθροίζονται κατὰ ἑκατομύρια καὶ προξενοῦν φοβεροὺς πόνους ὅπου κεντήσουν, καὶ κατόπιν ἐξηπλώθησαν πλησίον τῶν συντρίψεων των, ἐπιβλέποντες συγχρόνως τὸ παρακείμενον δάσος καὶ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ.

Ἐπέρασαν ὅμως ἡσυχὰ τὴν νύκτα, ἂν καὶ ἐπανειλημένως, ὑπὸ τὰ πυκνὰ φυτὰ ἀντήχησαν τὰ τρομακτικὰ νιοσυρίσματα τῶν ἰαγουάρων καὶ τὰ οὐρλιάσματα τῶν κογουάρων, οἱ ὁποῖοι εἶνε μὲν μικρότεροι καὶ ὄχι ὅσον οἱ πρῶτοι ἄγριοι, ἀλλὰ πάντοτε ἐπικίνδυνοι.

Κατὰ τὴν αὐγὴν, ὁ Δὸν Ραφαήλ, ὅστις εἶχε κοιμηθῇ βαθύτατα ἐξυπνήσεν. Ἦτο ἀδύνατος ἀκόμη· ἀλλὰ, ἐσηκώθη μόνος του καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν λέμβον, λέγων εἰς τοὺς συντρόφους του:

— Ἀνάγκη νὰ φύγωμεν.

— Εἰσθε τρελλοί, φίλε μου; ἠρώτησεν ὁ ἰατρός. Σὰς χρειάζεται ἀνάπαυσις.

— Ὁ ἀναπαυθὼ ἀργότερα. Ἀλλως τε μὲ καλὸ κρασί καὶ μὲ κρέας γρήγορα θ' ἀνακτήσω τὰς δυνάμεις μου.

— Ἀλλὰ τί ἀνάγκη εἶνε νὰ φύγωμεν; — Οἱ Ἰνδοὶ προπορεύονται. . . Ἐκεῖνοι ποὺ ἐρρίψαν τὸ βέλος. . .

Εἶδαμεν τὰ ἔγχε των. Ποῦ εἶνε ὁ Γιαρουργῆς; — Παρών! ἀπήντησεν ὁ Ἰνδὸς ὅστις ἤρχειτο κατόπιν των.

— Μπορεῖς νὰ κρατήσῃς τὸ τιμόνι; — Ναι, ἀφέντη.

— Ἀς ἐπιβιβασθῶμεν λοιπόν.

Ὁ ἰατρός καὶ ὁ Ἀλόνσος ἔσπευσαν ν' ἀνοίξουν τὰ πανιά, καὶ ἡ λέμβος ἤρ-χισε, μὲ τὸ ἐλαφρὸν ἀεράκι, ν' ἀναπλέῃ τὸν ποταμόν. Ἐπαιρνε τέσσερα περίπου μίλια τὴν ὥραν.

— Τώρα εἰμπορεῖτε νὰ ὁμιλήσετε, Δὸν Ραφαήλ, εἶπεν ὁ ἰατρός. Ἀνυπομονοῦμεν νὰ μάθωμεν πῶς ἀνεκαλύψατε τὰ ἔγχε των Ἰνδῶν ποῦ μας ἐρρίψαν ἐκεῖνο τὸ βέλος.

— Φοβοῦμαι μήπως κάποιοι μᾶς ἐπρόδωσαν, φίλοι μου, εἶπεν ὁ καλλιερ-γητής. Ἐκεῖνοι οἱ Ἰνδοί, εἶμαι βέβαιος τώρα, προπορεύονται διὰ νὰ μας ἐτοιμάσουν ἐνέδραν ἴσως. . .

— Ἀλλὰ ποῖος νὰ μας προδώσῃ; . . . Κανεὶς ἄλλος δὲν ἦτο εἰς τὴν ταρατσαν, ἐκτὸς ἀπὸ ἡμᾶς.

— Δὲν γνωρίζω, ἀλλὰ ἀκοῦστέ με· ἐγὼ καὶ ὁ Γιαρουργῆς εἴχαμεν προχωρήσῃ μέσα στὰ δάση τοῦ Κασσανάρε, ὅταν εἰς ἕνα σύνδεσμον τόπον εὕρηκαμεν μίαν φωτιάν, ποῦ δὲν εἶχε σόση ἐντελῶς ἀκόμη. Εἰς τὸ ὑγρὸν χῶμα ἐφαίνοντο ἔγχε ἀπὸ τὰ κόντακια δύο τουφεκίων καὶ ἀπὸ γυμνά πέδια· ἐκτὸς τοῦτου εὕρηκαμεν ἐν βέλους ὁμοίον πρὸς ἐκεῖνα ποῦ μας ἐρρίψαν. . . Οἱ Ἰνδοί, ὅπως γνωρίζετε, εἶνε περίφημοι εἰς τὸ ν' ἀκολουθοῦν τὰ ἔγχε· λοιπὸν ὁ Γιαρουργῆς τὰ ἠκολούθησεν ἕως ὅτου ἐφθάσαμεν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ Κασσανάρε. Ἐκεῖ εἶδαμεν, βαθυὰ σκαμμένον μέσα στὴν λάσπη, τὸ ἔγχε ἐνὸς μονοξύλου. Εἰς μάρτην ἐψάξαμεν εἰς τὰς ὄχθας κ' ἐγυρίσαμεν εἰς τὴν συμβολὴν τοῦ ποταμοῦ διὰ νὰ το εὕρωμεν· ὀλίγον ὅμως μετὰ τὴν δύσιν εἶδαμεν μακρὰν ἕνα μαῦρο στίγμα ἐπάνω εἰς τὰ ὑπόλευκα νερά τοῦ Ὀρενίκου. Λάθος δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνη· ἦτο τὸ μονόξυλον κ' ἐφευγε πρὸς δυσρὰς, ἀναπλέων τὸν ποταμόν.

— Μά, ποῖοι νὰ εἶνε αὐτοὶ οἱ Ἰνδοί; — ἠρώτησεν ὁ ἰατρός, ἀφοῦ ἔμεινε σιωπηλὸς ὀλίγας στιγμᾶς.

— Αὐτὸ συλλογίζομαι κ' ἐγώ, ἀπήντησεν ὁ καλλιεργητής, καὶ δὲν ἤξεύρω τί νὰ ὑποθέσω.

— Μήπως ἠκολούθησε κανένας τὸν Γιαρουργῆν, διὰ νὰ μάθῃ τί τον παρεκίνησε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν φυλὴν του;

— Εἰσθε τρελλοί, φίλε μου; ἠρώτησεν ὁ ἰατρός. Σὰς χρειάζεται ἀνάπαυσις.

— Ὁ ἀναπαυθὼ ἀργότερα. Ἀλλως τε μὲ καλὸ κρασί καὶ μὲ κρέας γρήγορα θ' ἀνακτήσω τὰς δυνάμεις μου.

— Ἀλλὰ τί ἀνάγκη εἶνε νὰ φύγωμεν; — Οἱ Ἰνδοὶ προπορεύονται. . . Ἐκεῖνοι ποὺ ἐρρίψαν τὸ βέλος. . .

Εἶδαμεν τὰ ἔγχε των. Ποῦ εἶνε ὁ Γιαρουργῆς; — Παρών! ἀπήντησεν ὁ Ἰνδὸς ὅστις ἤρχειτο κατόπιν των.

— Μπορεῖς νὰ κρατήσῃς τὸ τιμόνι; — Ναι, ἀφέντη.

— Ἀς ἐπιβιβασθῶμεν λοιπόν.

Ὁ ἰατρός καὶ ὁ Ἀλόνσος ἔσπευσαν ν' ἀνοίξουν τὰ πανιά, καὶ ἡ λέμβος ἤρ-χισε, μὲ τὸ ἐλαφρὸν ἀεράκι, ν' ἀναπλέῃ τὸν ποταμόν. Ἐπαιρνε τέσσερα περίπου μίλια τὴν ὥραν.

— Τώρα εἰμπορεῖτε νὰ ὁμιλήσετε, Δὸν Ραφαήλ, εἶπεν ὁ ἰατρός. Ἀνυπομονοῦμεν νὰ μάθωμεν πῶς ἀνεκαλύψατε τὰ ἔγχε των Ἰνδῶν ποῦ μας ἐρρίψαν ἐκεῖνο τὸ βέλος.

— Φοβοῦμαι μήπως κάποιοι μᾶς ἐπρόδωσαν, φίλοι μου, εἶπεν ὁ καλλιερ-γητής. Ἐκεῖνοι οἱ Ἰνδοί, εἶμαι βέβαιος τώρα, προπορεύονται διὰ νὰ μας ἐτοιμάσουν ἐνέδραν ἴσως. . .

— Ἀλλὰ ποῖος νὰ μας προδώσῃ; . . . Κανεὶς ἄλλος δὲν ἦτο εἰς τὴν ταρατσαν, ἐκτὸς ἀπὸ ἡμᾶς.

— Δὲν γνωρίζω, ἀλλὰ ἀκοῦστέ με· ἐγὼ καὶ ὁ Γιαρουργῆς εἴχαμεν προχωρήσῃ μέσα στὰ δάση τοῦ Κασσανάρε, ὅταν εἰς ἕνα σύνδεσμον τόπον εὕρηκαμεν μίαν φωτιάν, ποῦ δὲν εἶχε σόση ἐντελῶς ἀκόμη. Εἰς τὸ ὑγρὸν χῶμα ἐφαίνοντο ἔγχε ἀπὸ τὰ κόντακια δύο τουφεκίων καὶ ἀπὸ γυμνά πέδια· ἐκτὸς τοῦτου εὕρηκαμεν ἐν βέλους ὁμοίον πρὸς ἐκεῖνα ποῦ μας ἐρρίψαν. . . Οἱ Ἰνδοί, ὅπως γνωρίζετε, εἶνε περίφημοι εἰς τὸ ν' ἀκολουθοῦν τὰ ἔγχε· λοιπὸν ὁ Γιαρουργῆς τὰ ἠκολούθησεν ἕως ὅτου ἐφθάσαμεν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ Κασσανάρε. Ἐκεῖ εἶδαμεν, βαθυὰ σκαμμένον μέσα στὴν λάσπη, τὸ ἔγχε ἐνὸς μονοξύλου. Εἰς μάρτην ἐψάξαμεν εἰς τὰς ὄχθας κ' ἐγυρίσαμεν εἰς τὴν συμβολὴν τοῦ ποταμοῦ διὰ νὰ το εὕρωμεν· ὀλίγον ὅμως μετὰ τὴν δύσιν εἶδαμεν μακρὰν ἕνα μαῦρο στίγμα ἐπάνω εἰς τὰ ὑπόλευκα νερά τοῦ Ὀρενίκου. Λάθος δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνη· ἦτο τὸ μονόξυλον κ' ἐφευγε πρὸς δυσρὰς, ἀναπλέων τὸν ποταμόν.

— Μά, ποῖοι νὰ εἶνε αὐτοὶ οἱ Ἰνδοί; — ἠρώτησεν ὁ ἰατρός, ἀφοῦ ἔμεινε σιωπηλὸς ὀλίγας στιγμᾶς.

— Αὐτὸ συλλογίζομαι κ' ἐγώ, ἀπήντησεν ὁ καλλιεργητής, καὶ δὲν ἤξεύρω τί νὰ ὑποθέσω.

— Μήπως ἠκολούθησε κανένας τὸν Γιαρουργῆν, διὰ νὰ μάθῃ τί τον παρεκίνησε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν φυλὴν του;

— Εἰσθε τρελλοί, φίλε μου; ἠρώτησεν ὁ ἰατρός. Σὰς χρειάζεται ἀνάπαυσις.

— Ὁ ἀναπαυθὼ ἀργότερα. Ἀλλως τε μὲ καλὸ κρασί καὶ μὲ κρέας γρήγορα θ' ἀνακτήσω τὰς δυνάμεις μου.

— Ἀλλὰ τί ἀνάγκη εἶνε νὰ φύγωμεν; — Οἱ Ἰνδοὶ προπορεύονται. . . Ἐκεῖνοι ποὺ ἐρρίψαν τὸ βέλος. . .

Εἶδαμεν τὰ ἔγχε των. Ποῦ εἶνε ὁ Γιαρουργῆς; — Παρών! ἀπήντησεν ὁ Ἰνδὸς ὅστις ἤρχειτο κατόπιν των.

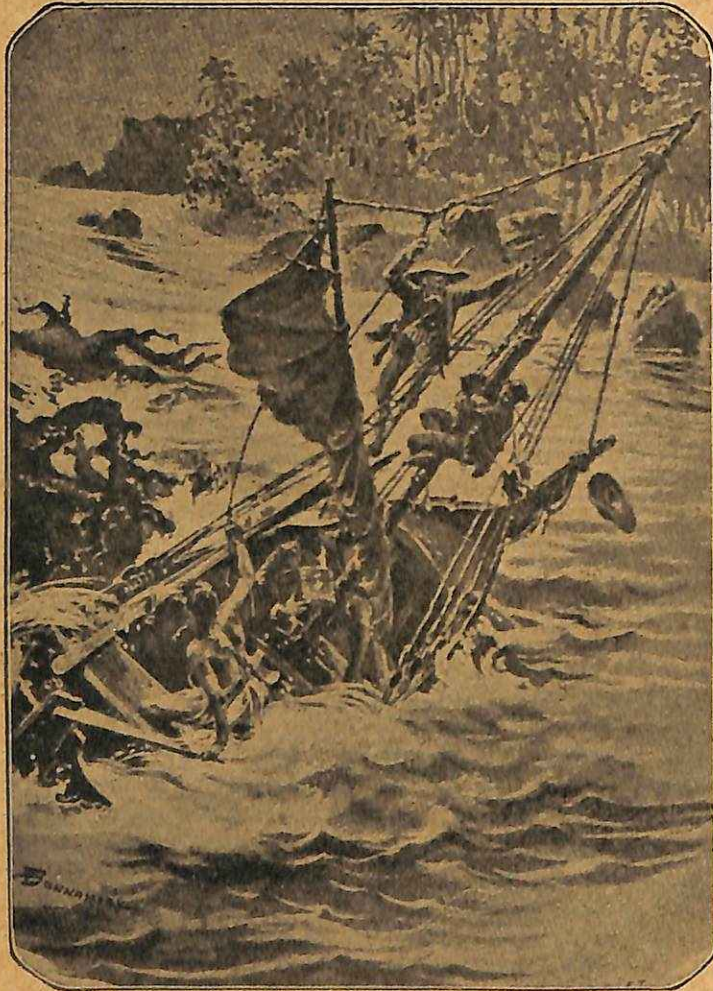
— Μπορεῖς νὰ κρατήσῃς τὸ τιμόνι; — Ναι, ἀφέντη.

— Ἀς ἐπιβιβασθῶμεν λοιπόν.

Ὁ ἰατρός καὶ ὁ Ἀλόνσος ἔσπευσαν ν' ἀνοίξουν τὰ πανιά, καὶ ἡ λέμβος ἤρ-χισε, μὲ τὸ ἐλαφρὸν ἀεράκι, ν' ἀναπλέῃ τὸν ποταμόν. Ἐπαιρνε τέσσερα περίπου μίλια τὴν ὥραν.

— Τώρα εἰμπορεῖτε νὰ ὁμιλήσετε, Δὸν Ραφαήλ, εἶπεν ὁ ἰατρός. Ἀνυπομονοῦμεν νὰ μάθωμεν πῶς ἀνεκαλύψατε τὰ ἔγχε των Ἰνδῶν ποῦ μας ἐρρίψαν ἐκεῖνο τ

του έχει ελαχίστην κλίση, καθ' ὅλον τὸ ἀπέραντον μήκος της. Τὰ δάση διεδέχοντο τὰ δάση, καὶ τὰ γένη τῶν ποικίλων ζώων καὶ πτηνῶν προσεβλυνον πάντοτε τὴν περιέργειαν τῶν ταξιδιωτῶν. Διάφορα ἐπεισόδια συνέβησαν εἰς αὐτοὺς μετὰ τὰ ὑδρόβια ζῶα. Ἠκούσθησαν καὶ πάλιν τὰ μυστηριώδη συνθήματα τῶν Ἰνδῶν, οἱ ὅποιοι ἐμμοῦντο τὴν φωνὴν τοῦ ραμ-ριστοῦ. Ὅταν μάλιστα ἐφθασεν ἡ λέμβος πλησίον τοῦ μεγάλου παραποτάμου Μετα, ὁ Γιαρουργὴς εἶδε καὶ τὸ μονό-ξυλον, τὸ ὁποῖον, σκεπασμένον μετὰ ξηρὰ κλαδιά καὶ χόρτα, ἀνέπλεε τὸν ποταμόν,

« Μόλις ἐφθασαν ἐπάνω, εἰς τὸ κέρασ... » (Σελ. 132, στήλ. γ'.)

ἀθέατον ἐντελὲς διὰ τοὺς μὴ ἡσκημέ-νους ὀφθαλμούς.

Μετὰ τριήμερον ποταμοπολοῖαν ἐπέ-ρσαν ἀπὸ μίαν στενὴν διόδον τὸν κα-ταρράκτην τοῦ Ἀποῦρε, ὅπου ὅμως ὀλί-γον ἔλειψε νὰ ναυαγήσουν, διότι οἱ προ-πορευόμενοι μυστηριώδεις Ἰνδοὶ εἶχαν τεκνώσει ὑποβρυχίως ἕνα σχοινί, πλεγ-μένον ἀπὸ βούρλα, μεταξὺ τῶν δύο βρά-χων, οἱ ὅποιοι ἐσχημάτιζαν τὴν διόδον. Εὐτυχῶς ὁ Δὺν Ραφαήλ ἐπρόφρασε κ' ἔκοψε τὸ σχοινί μετὰ τὸ μαχαίρι του, καὶ ἡ λέμβος δὲν παρεσύρθη ὑπὸ τοῦ ρεύμα-τος εἰς τοὺς βράχους.

Πέντε κατόπιν ἡμέρας ἐφθασαν ἐμ-πρὸς εἰς τὸν καταρράκτην τοῦ Μαῖπου-ρη, ὅστις σχηματίζεται ἀπὸ διάφορα νη-σάκια καὶ μερικοὺς σκοπέλους ἐπιδηγι-κοὺς τὴν ὄψιν καὶ κατέχοντας ἔκτασιν ἐνὸς περίπου μιλλίου.

Ἡ διάβασίς του δὲν ἦτο δύσκολος, ἡδύνατο ὅμως νὰ καταστή ἐπικίνδυνος ἐνεκα τῶν ὀρμητικῶν κυμάτων, τὰ ὁποῖα σχηματίζονται καὶ θραύονται μετὰ ἤχον καθὼς τῆς βροντῆς ἀνάμεσα εἰς ὅλους ἐκεῖνους τοὺς μαύρους βράχους καὶ τὰ συντρίμματα τῆς γῆς.

Πυκνὸν νέφος λευκὸν καλύπτει ὅλον τὸν καταρράκτην καὶ ὑψοῦται ὡς παμ-μέγιστος ὁλός. Εἰς τὰ ἄκρα τοῦ ὁλῶς τούτου φαίνονται λαμπρόταται ἱρι-δεις, αἱ ὁποῖαι διαρ-κῶς ἀλλάζουν χρώ-ματα καὶ διαστά-σεις.

Ἀφοῦ προσή-γισαν καὶ εἰς τὰς δύο ὄχθας, διὰ νὰ ἰδοῦν ἂν ἦσαν ἔρη-μοι, διότι ἐφοβοῦν-το καὶ δευτέραν ἐ-νέδραν, οἱ ταξιδιω-ταὶ μας ἀπεφάσισαν νὰ ἀντιμετωπίσουν τὸν καταρ-στικὸν καὶ ἐλαφρόν, ἔχει δὲ ἀξιοσέβαστον περιφέρειαν.

Ἐμπρὸς! εἶ-πεν ὁ Δὺν Ραφαήλ. Ἐπειτα ἀπὸ αὐτὸν τὸν καταρράκτην δὲν ὑπάρχει ἄλλος, καὶ οὐκ ἐξασκοῦ-μεν ἡσυχίαν τὸ ταξιδί μας.

— Καὶ εἶσαι βέ-βαιος, ἐξάδελφε, ὅτι δὲν μας ἔστησαν οἱ Ἰνδοὶ καὶ ἄλλην ἐνέδραν; — ἠρώτη-σεν ὁ Ἀλόνσος. Δὲν εἶδαμε τίποτε ὑ-ποπτον, ἐγὼ ὅμως πολὺ τοὺς φοβοῦμαι.

— Ἄν ἐτέντωσαν καὶ ἄλλα παλαμά-ρια, θά τα κόψωμεν. Πιάστε τὰ κουτιά, κ' ἐμπρὸς ἀφοβα! Γιαρουργ, στήν θέ-σιν σου!

— Ἐτοιμος, ἀφέντη, ἀπήντησεν ὁ Ἰνδός.

Ἡ λέμβος εἰσέδυσεν εὐθὺς εἰς μίαν διόδον ἔχουσαν πλάτος 20 ἕως 25 μέ-τρων, ἐκατέρωθεν τῆς ὁποίας ἐκείντο ὑψηλοὶ κρημνοί, ὅμοιοι πρὸς τρούλλους

ἐκκλησιῶν καὶ διπλῇ γραμμῇ ὑφάλων, οἱ ὅποιοι ἄφιναν νὰ φαίνωνται αἱ μαῦραι καὶ μυτεραὶ κορυφαί των.

Ὁ βραχίον τοῦ ποταμοῦ κατέβαιναν ἀπὸ ἐκεῖ πηδῶν καὶ ἀφρίζων, ἀλλὰ ἡ λέμβος προέβαινε ὑπερνεκρῶς ὅλα ἐκεῖ-να τὰ ἐμπόδια καὶ ἀποφεύγουσα τοὺς ἐπικινδύνους βράχους.

Εἶχεν ἤδη περάσει τὰ μισὰ τῆς διό-δου, ὅταν ὁ Ἀλόνσος, ὅστις εὕρισκετο εἰς τὴν πρῶραν, εἶδε κατὰ μαύρους καὶ κολοσιαίους ὄγκους νὰ καταβαίνουν μετὰ ἀκατανίκητον ὀρμὴν, βυθιζόμενοι καὶ πάλιν ἀναπηδῶντες μέσα εἰς τὰ νερά που ἐμοῦγγριζαν.

Δὲν ἤξευρε τί συνέβαινε, ἀλλὰ δὲν ἠδυ-νήθη νὰ συκρατήσῃ μίαν κραυγὴν τρόμου.

— Τί εἶνε, Ἀλόνσος; ἠρώτησεν ὁ Δὺν Ραφαήλ, ὅστις ἠσθάνθη ὅτι κατὰ του ἔσφιγγε τὴν καρδίαν.

— Θὰ γίνωμε κομμάτια!

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἠκούσθη ἡ φω-νὴ τοῦ Γιαρουργ:

— Ἀφήστε τὰ κουτιά! Ἄς γυρί-σουμε πίσω, εἰδεμὴ ἐχαθῆκαμε!

Οἱ τεράστιοι ἐκεῖνο ὄγκοι εὕρισκοντο εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν μόνον βημάτων καὶ κατέβαιναν μετὰ τρομακτικὴν ταχύ-τητα παρασύρμενοι ὑπὸ τοῦ μανιώδους ρεύματος. Ἦσαν δέκα ἢ δώδεκα δένδρα χονδρότατα, κορμοὶ τοῦ φυτοῦ τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται παιθα καὶ φθάνει εἰς ὕψος τριάντα μέτρων, ἀλλὰ κόπτεται εὐκο-λῶτα, διότι τὸ ξύλον του εἶνε εὐθρα-στον καὶ ἐλαφρόν, ἔχει δὲ ἀξιοσέβαστον περιφέρειαν.

Ἐπὶ τὴν κραυγὴν τοῦ Ἰν-δοῦ, ἔσθηνσαν τὰ κουτιά, καὶ ἡ λέμ-βος παρεσύρθη ὑπὸ τοῦ ρεύματος. Ἐν-τὸς ὀλίγων στιγμῶν ἐφθασεν εἰς τὴν βά-σιν τοῦ καταρράκτου, ἐκεῖ ὅμως ἐδιπλά-ρυσεν, ἕως ὅτου δὲ ὁ Γιαρουργ, ὁ Δὺν Ραφαήλ καὶ οἱ συντροφοὶ των προφθά-σουν νὰ τραβήξουν τὰ κουτιά διὰ νὰ τὴν ἀπομακρύνουν, ἕνας ἀπὸ ἐκεῖνους τοὺς κορμούς, ὁ ὀγκωδέστερος, ἐπέπεσεν εἰς τὴν λέμβον ἀπὸ τὴν πρύμνην καὶ μετὰ τὴν ὀρμὴν ὥστε τὴν συνέτριψε. Τὰ κύματα εἰσώρμησαν ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα καὶ κατεβύθισαν τὰ κιβώτια.

— Τὰ τουφέκια καὶ τὸ μπαρούτι! ἐβρυχήθη ὁ Δὺν Ραφαήλ. Ὅλοι στὸ κατάρτι!

Οἱ τέσσαρες ἄνδρες ἤρπασαν τὰ ὅπλα των, ποῦ ἦσαν ἐπάνω στοὺς πάγκους, καθὼς καὶ ὅ,τι ἠμπόρεσαν νὰ χώσουν εἰς τὰ θυλάκια των, κ' ἐκρεμάσθησαν εἰς τὰ ἐξάρτια τοῦ ἱστοῦ τῆς λέμβου.

Μόλις ἐφθασαν ἐπάνω, εἰς τὸ κέρασ τοῦ ἐπιδρόμου της, ἡ λέμβος κατεπον-τίσθη ὑπὸ τὰ ἀφρισμένα κύματα... Κα-τέβη τρία καὶ πλέον μέτρα, καὶ ἔπειτα, τὴν στιγμὴν που οἱ ναυαγοὶ ἤρχισαν ν' ἀπελπίζωνται, ἐσταμάτησεν ἔχεν ἐγγί-σῃ εἰς τὸν βυθόν!

— Ἐγλυτώσαμε! ἀνέβησεν ὁ Ἀ-λόνσος.

— Naί, ἀλλὰ αὐτοὶ ἐπέτυχαν τὸν σκοπὸν των, εἶπεν ὁ Δὺν Ραφαήλ μετὰ ἐνδομυχὸν λύσσαν. Μᾶς ἐσταμάτησαν.

— Ὅχι ἀκόμη, ἐπιθύρουν ὁ Γιαρουργ. — Μὰ, ἦσαν λοιπὸν ἐκεῖνοι οἱ ἄγνω-στοὶ Ἰνδοὶ, καὶ μας ἐπέταξαν τώρα τοὺς κατηραμένους αὐτοὺς κορμούς; ἠρώτη-σεν ὁ Ἀλόνσος.

— Naί, ἀπήντησεν ὁ Δὺν Ραφαήλ. Τώρα πλέον δὲν ἔχω καμμίαν ἀμφι-βολίαν.

— Αὐτοὶ ἦσαν, ἐπεβεβαίωσεν ὁ Για-ρουργ.

— Ἀλλὰ πρὸς ποῖον σκοπὸν; Χρειά-ζονται χέρια καὶ χέρια διὰ νὰ κόψουν τέτοιους γίγαντας.

— Εὐκόλος εἶνε ἡ ἐξηγήσις, εἶπεν ὁ ἱατρός. Ἐμᾶζεσαν, φαίνεται, τοὺς κορ-μούς τῶν δένδρων, ποῦ σχεδὸν πάντοτε παρασύρει ὁ Ὀρενόκος κατὰ τὸν ροῦν του... τοὺς ἐσώρυσαν κοντὰ εἰς τὸ στε-νὸν τοῦ καταρράκτου, καί, ἅμα μας εἶ-δαν, τοὺς ἄρισαν ἐναντίον μας.

— Κ' ἔτσι μας ἀφάνισαν! εἶπεν ὁ Δὺν Ραφαήλ.

— Εἴμεθα τώρα εἰς ἀπελπιστικὴν θέσιν, καὶ δὲν ἔχομεν τὰ μέσα νὰ ἐξα-κολοθώσωμεν τὸ ταξιδί μας. Καίρει, Πίλις τοῦ Χρυσοῦ!...

— Ὡ! κ' ἔτσι θὰ πέσῃ στὰ χέρια μου ὁ Γιοβόνι! εἶπεν ὁ Γιαρουργ μετὰ θρηνητικὴν φωνήν.

— Σοῦ φαίνεται λοιπὸν εὐκόλον τὸ ταξιδί ἀκόμη;

— Ὁ Γιαρουργ εἶπεν καὶ κάμνει μονόξυλα...

— Καὶ τρόφιμα ποῦ θὰ εὕρωμεν;

— Ὁ Γιαρουργ θὰ εὕρῃ τὴν ματιό-χαν καὶ οἱ λευκοὶ ἄνθρωποι τὸ κυνήγι. Ἐχω τὸν πέλεκυν ἐγὼ, καὶ σεῖς τὰ ὅπλα σας.

— Τί διαβολοῦνδός! ἀνέβησεν ὁ Ἀλόνσος. Γιατὰ ὅλα εὕρισκε ὀρεμαίαν!

— Δὲν εὕρισκε ὅμως τὸν τρόπον νὰ μας βγάλῃ ἀπὸ αὐτὴν τὴν θέσιν, που δὲν εἶνε καθόλου εὐχάριστος, εἶπεν ὁ Δὺν Ραφαήλ... Εἴμαστε τώρα κρεμα-σμένοι ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ κατάρτι, σὰν τὰ ὀπωρικά στὸ δένδρον, καὶ κάτω μας εἶνε ἡ ἀβυσσὸς γεμάτη μετὰ καϊμάνους...

— Οἱ ὅποιοι ἔρχονται κ' ὅλας, διότι ἐπῆραν εἰδῆσιν ὅτι ὑπάρχει ἐκλεκτὸν φα-γητόν, ἐπρόσθεσεν ὁ ἱατρός.

Εὐτυχῶς εἶχαν οἱ τρεῖς λευκοὶ τὰ ὅ-πλα των καὶ ὁ Γιαρουργ τὸν πέλεκυν του. Ὁ Ἀλόνσος εἶχε προφθάσῃ νὰ σώσῃ ἕνα σάκκον μετὰ τέσσαρα χιλιόγραμ-μα πυρίτιδος, οἱ δὲ δύο ἄλλοι ἐν κιβω-τίδιον μετὰ φυσίγγια εἶχαν μάλιστα καὶ τὰ θυλάκια των γεμάτα μετὰ πυρομα-χίαι. Ἀλλὰ οἱ καϊμάνοι ἐπλησίαζαν...

(Ἐπεται συνέχεια.) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ [Καὶ τὸ Ἰταλὶκὸν τοῦ Αἰμ. Σαλγάρη.]

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Δὲν ἐκαλοπερνοῦσε ἡ καϊμένη ἡ Φα-σουλίνα εἰς τὸ Σχολεῖον. Διότι, κανεὶς δὲν ξέσκει διὰ τὴν οὐρανὸν τοῦ Μαῖμουδιᾶδος ἐξαίρετα ἄρχισε νὰ τὴν ἀντιπαθῇ φοβερά, καὶ ὅλο τῆς εὕρισκε λάθη καὶ σφάλ-ματα, καὶ ὅλο τὴν ἐτιμωροῦσε πολὺ αὐστηρὰ διὰ τὰ πλέον ἀσήμενα λάθη, καί, πολλὰς φορές, χω-ρίς νὰ κάμῃ τίποτε ἢ κακομοῖρα.

Ἦτο νὰ ἐξήλειεν ἡ σοφολο-γώτατος κύρ Τζέκο - Τζέκος, διότι ἔβλεπεν ὅτι ὁ Λεονταρά-κης εἶχεν ὑπὸ τὴν προστασίαν του τὴν Φασουλίαν, κ' ἐπαίξε μαζί της, καὶ τῆς ἐχάιδευσεν τὸ σαγονάκι. Ἐλεγε λοιπὸν ἀπὸ μέσα τοῦ οὐδ' ἀσκάτου :

— Ἄμα τὴν δέρνω αὐτὴν, κάμνω κ' αὐτὸν τὸν παλαιο-Λε-ονταράκη καὶ σκάζει ἀπὸ τὸ κα-κό του!...

Διότι, ὅπως ξέρετε, δὲν ἐτολμοῦσε νὰ τον πειράξῃ, τὸν ἴδιον. Τὸν ἐφοβώτανε φοβερά!

Ἔτσι λοιπὸν, καθὼς εἶπαμε, δὲν ἐκα-λοπερνοῦσε καθόλου ἡ μικροῦλα ἡ ἐγ-γονὴ τῆς θείας τῆς γιγασίας τῆς μητέρας τῆς πρώτης γυναικὸς τοῦ τρίτου ἐξαδέλ-φου τοῦ Τζέκου-Τζέκου μας. Τὴν ἐστα-κονε καὶ τὴν ἔδερνε, πότε διότι ἐμασσού-

« Καὶ τῆς ἐχάιδευσεν τὸ σαγονάκι... »

λιζε κανένα καρδᾶκι εἰς τὸ μάθημα τῆς γεωμετρίας, πότε διότι εἶχε παρα-πολὺ γυριστῇ τὴν οὐρίσσαν της, — σὰν νὰ τὸ ἔκαμνε ἐπίτηδες, τὸ κακὸ μοῖρο! — πότε διότι εἶχε χωρίστρα χτενισμένα τὰ μαλλᾶκια της, πότε διότι «ἀπὸ τὰ μού-τρα της φαίνονταν πῶς εἶχε στὸν νοῦ της νὰ κάμῃ καμμιὰ ἀταξία», πότε καὶ χω-ρίς κανένα λόγον ἀπολύτως.

Καὶ κάθε φορὰ που ἡ Φασουλίνα τὴν ἔδερνε, ὁ Λεονταράκης ἐθύμωνε καὶ

« Τὴν εἶχε ἀρπαγμένη ἀπὸ τὸ φουστανάκι της »

ἀγρίευσεν, κ' ἐμοῦγγριζε ἀπὸ μέσα του, καὶ ἀνέμιζε τὴν οὐρανὸν του μετὰ τὴν μα-νίαν, ὥστε ἐπέτοῦσε κάτω ὅλα τὰ κα-λαμάρια καὶ τὰ τετράδια, ποῦ ἦσαν ἀρα-διασμένα εἰς τὸ δευτέρον ὀρανίον ἀπ' ὀπίσω του...

Ἐκεῖνο τὸ πρῶν, τὰ πράγματα δὲν ἐπῆγαν καλλίτερα. Ἡ Φασουλίνα ἐπῆ-γε νὰ μπῇ μέσα εἰς τὴν τάξιν, καὶ ἀ-μέσως ἐξέσπασεν ἡ τρικυμία.

— Δεσποινὶς Φασουλίνα, εἶπεν ὁ κ. Μαῖμουδιᾶ-δος, — πῶς ἐτόλ-μησες καὶ ἤλθες εἰς τὸ κατάρτι μου μ' αὐτὸ τὸ τερατοῦργημα ἐ-πάνω στὸ κεφάλι σου;

(Τὸ τερατοῦρ-γημα δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο παρὰ τὸ σκουφάκι, ποῦ ὁ Λεονταράκης ἐ-θαύμαζε τόσο πολ-ύ.)

— Ἐλα δὲ, ἐ-ξηκολούθησεν ὁ κύριος διευθυντής, ἔλα δὲ, καὶ θὰ σε μάθω ἐγὼ νὰ βά-ξῃς ἄλλη φορὰ τέτοια πράγματα!

Ἡ Φασουλίνα ὁρῶνς ἐγνώριζε πολὺ καλά τί τὴν ἐπερίμενε, καὶ ἀ-μέσως τώβαλε στὰ

πόδια να φύγει. Ο κύριος Μαϊμουδιάδης έτρεξε κατόπιν της, και την είχε κι' όλες άρπαγμένη από το φουστάνι της, όταν ένα φοβερό και τρομερό «Γκ-ρ-ρ-ρ» ήλθεν από το πρώτον θρανίον όπου έκαθόταν: ο Λεονταράκης, και μία χαμηλή και άγρια φωνή έμουγγριζε:

— «Άς τ'ηνε, άς τ'ηνε, σου λέω! Το έφ'ορες, το σκουφάκι της, γιατί της είπα εγώ! Γκρρρρ!

Ο σοφολογιώτατος κύριος Μαϊμουδιάδης εστάθηκα, και τότε είδε τές δον-τάρες του Λεονταράκη, και τές μεγάλες, μυτερές νυχάρες του. Άφισε άμέσως το φουστάνι της Φασουλίνας, και ύστερα είπε, κάμνοντας τάχα τον αδιάφορον:

— Άφ'ού είνε έτσι, δεν φταίει αυτό το κακόμοιρο... Όρ'έγω όμως να σου είπω ότι δεν έχεις ούτε ήγνος καλαισθησίας, κύριε Λεονταράκη, και φυσικά, θά στείλω την σχετική έκθεση εις το παλάτι!

Η υπόθεσις έμεινε έως εδ'ω. Άλλα ο κύριος Μαϊμουδιάδης ποτέ δεν έσυγχώρησεν ούτε την Φασουλίαν ούτε τον Λεονταράκη, και καθημερινώς εύρισκε τρόπο να τιμωρή την καίμενην την μαϊμουδίτσα. Της έκαμνε βασανιστήρια, και την μεταχειριζότανε όχι όπως πρέπει ένας στενός συγγενής να μεταχειρίζεται την έγγονήν της θείας της γιαγιάς της μητέρας της πρώτης γυναίκος του τρίτου εξαδέλφου του!

(Έπεται συνέχεια.)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΑ ΧΑΡΤΑΚΙΑ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Η Φανή ήτο ένα χαριτωμένο κοριτσάκι, — καλό, όσον φαντασθήτε! Οί γονείς της ήσαν πολύ καλοί και μαλακοί άνθρωποι, και την έχ'αίδευαν, — όσον δεν φαντάζεσθε!

Τό αποτέλεσμα ήτο ότι η Φανή απέκτησε, με τον καιρόν, μίαν πολύ κακήν εξήν. Όσοι την γνώριζαν, όσοι την έπλησίαζαν, έπρεπε να εκτελούν τας όρεξίς της, τα θελήματά της. Άμα δεν έκαμναν, ότι έζητούσε αυτή, ότι έπερνούσε από την παιδικήν φαντασίαν της, ή Φανή έσχημάτιζε την πεποίθησιν ότι δεν την αγαπούν, κ' έκαμνε την κακιωμένη!

Και μόνος ο θεός Σταύρος, άλλοτε πλοίαρχος με τα έμπορικά, ο όποιος είχε ταξειδεύσει και εις την Βραζιλίαν, και την αγαπούσε πολύ—την Φανήν, όχι την Βραζιλίαν—είχε την γενναϊότητα ν' άνθίσταται ενίοτε και να μην υποτάσσεται εύκολα εις τας ιδιοτροπίας της άνεψιάς του. Είχε δίκαιον ο θεός Σταύρος, διότι δεν ήτο δυνατόν να έχη ή Φανή έμπρός της, εις όλην της την ζωήν, ταπεινούς θεράποντας και εκτελεστές των διαταγών της...

Λοιπόν, ένα πρωί, ο θεός Σταύρος έπήρε το χονδρό ραβδί του κ' εξεκίνησε δια να υπάγη εις τον σταθμόν του Νέου Φαλήρου και ν' αναβή με τον ήλεκτρικόν σιδηρόδρομον εις τας Άθηνas.

Κατά την συνήθειάν της, ή Φανή τον έπερίμενε εις την εξώθυραν του άνθισμένου κήπου, και την στιγμήν που έσχυψεν ο θεός να την φιλήσῃ, του είπε, με ένα ύφος αδιάφορον, σαν να μην έλεγε τίποτε σπουδαϊόν:

— Θεέ! Είδες εκείνη την κούκλα, που είδαμε εκείνη την ήμέρα, σ' εκείνο το έμπορικόν, στην όδον Έρμου;...

— Ναι, την είδα... και ύστερα; — άπήντησεν ο θεός, ο όποιος έκαμνε ότι δεν ήννόησε τίποτε.

— Καλέ, νά!... εκείνη την κούκλα, που είνε μεγάλη σαν έμένα, και την κουρδίζεις και μιλεῖ...

— Ναι, και ύστερα;

— Ήτανε πολύ εύμορφη εκείνη ή κούκλα...

— Ω! πολύ εύμορφη. Πειστωμένη ή Φανή, διότι δεν ήθελε ο θεός να την ένοήσῃ με μισά λόγια, άπεφάσισε να σαφηνίσῃ την έπιθυμίαν της.

— Λοιπόν, θεέ, άφ'ού λες πώς μ' αγαπάς, δεν μου την φέρνεις το μεσημέρι, που θα γυρίσης από τας Άθηνas;

Ο θεός δεν άπήντησεν άμέσως. Έκτύταξε το ώρολόγι του, είδεν ότι είχε καιρόν να χασομερήσῃ όλίγον, έπιασεν έπισετα από το χεράκι την άνεψιάν του, και της είπε:

— Έλα να σου πω μίαν ιστορίαν!

— Τι καλά! Εφώναξεν ένθουσιασμένη ή Φανή, κ' έπήγε μαζί με τον θεόν της κ' έκάθησαν εις το παγκάκι, κάτω από το πεύκο.

Ο θεός Σταύρος έστήριξε τα δύο χέρια του επάνω στο ραβδί του, εξερόβηξε λιγάκι, και είπειτα ήρχισε:

«Όταν ήμουν καπετάνιος, έκαμνα ταξείδια, παραπολύ μεγάλα ταξείδια, που εδαστούσαν κάποτε και χρόνια όλόκληρα, διότι, εκείνον τον καιρόν, εγώ δεν έταξίδευα με τον άτμόν, αλλά με τα πανιά...

«Λοιπόν, κάθε φοράν που έφευγα από τον Πειραιά, όλοι οί φίλοι και γνωστοί ήρχοντο στο καράβι να με αποχαιρετίσουν και να μου ευχθούν «Ωρα καλή, και καλό ταξίδι, και πάντα κατευόδιο!»

«Οί περισσότεροι μ' εφ'όρτοναν παραγγέλλας, να τους φέρω διάφορα πράγματα.

— Σταύρο, μου έλεγε ο ένας, να μου φέρης χουρμάδες από την Άλεξάνδρα.

—Κ' έμένα, να μου φέρης τσάι και κίνα από την Κίνα.

«—Κ' έμένα άμερικάνικο πανί από την Άμερική...

«—Κ' έμένα έναν παπαγάλο από... από...»

— Άπό την Παπαγαλλίαν! συνεπλήρωσεν ή Φανή.

— Ά! πονηρή, ξεύρεις και τέτοια, αῖ; είπε γελών ο θεός.

Και εξηκολούθησεν:—

«Όλοι κάτι ήθελαν να τους φέρω, και μου εφώναζαν όλοι μαζί, ο καθένας το δικό του. Είς τα πρώτα μου ταξείδια, έπροσπαούσα να ένθυμούμαι τα πράγματα που είχαν παραγγείλῃ και τα έφερνα, αλλά σιγά-σιγά είδα ότι έξώδευα τα μαλλοκέφαλά μου στα δώρα, και μια ήμέρα επί τέλους τούς είπα:

«—Τί να σας πω, φίλοι μου και αγαπητοί μου... το μνημονικόν μου, είνε μερικές ήμέρες τώρα, που έπαυα από μεγάλην άδυναμίαν... Λοιπόν, αν θέλετε να μη λησμονήσω τας παραγγέλλας σας, σ'ας παρακαλώ να τας γράψετε επάνω σ' ένα κομμάτι χαρτί ο καθένας σας.

«Όλοι άμέσως έδωσαν χαρτιά και μολύβια, κ' έγραψαν, ότι ήθελαν.

«—Τώρα τούς είπα, βάλτε τα χαρτάκια σας επάνω στην κουπαστή του καραβιού...

«—Μά... θά τα πάρῃ ο αέρας να τα πετάξῃ στη θάλασσα! εφώναζαν όλοι.

«—Δεν θά τα πάρῃ, αν τα σκεπάσῃ ο καθένας με όσα φράγκα και τάληρα και λίρες αξίζει ή παραγγελία του...

«Αυτό τούς είπα. Και με αυτόν τον τρόπον δεν έφερνα πλέον από τα ταξείδια μου παρά τας παραγγέλλας που μου έδιδαν άνθρωποι σοβαροί και μ' έπροπλήρωναν...»

Εδ'ω έτελείωσεν ή ιστορία του θείου Σταύρου, ο όποιος εφίλησε την άνεψιάν του εις το μέτωπον, και εξεκίνησε δια τον σταθμόν του σιδηρόδρομου.

Η Φανή έμεινε σκεπτική, άρκετήν ώραν. Είχεν έννοήσῃ όμως την άλληγορικήν διήγησιν του θείου της, και από την ήμέραν εκείνην ποτέ πλέον δεν έκαμνε την αδιακρισίαν να ζητῇ από τούς φίλους και συγγενείς των γονέων της δώρα, τα όποια πολλάκις έστοίχιζαν παραπολλά χρήματα, και ποτέ δεν εζήτησε ν' αγοράσῃ το πράγμα, που δεν είχε να πληρώσῃ ή ίδια από τας οικονομίας της...

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΓΟ ΜΙΚΡΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

1.- Μ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΛΙΓΡΑΦΙΑΣ

Θά μου στείλετε από μίαν Σελίδα Καλλιγραφίας.

Το μέγεθος των γραμμάτων πρέπει να είνε το ή συνήθους γραφῆς, άνευ κοσμημάτων ή σε-ξας κατά το σχῆμα να μην υπερβαίνῃ τόν ήμισον της σελίδος της «Διαπλάσεως».

Να γράψετε με πολύ μαύρην μελάνην εις πο-ύστρο χαρτί· διότι των καλλιτέρων καλλι-γραφών θα δημοσιευθούν φωτογραφικά πανομοιό-τυπα, και καθώς γνωρίζετε, τα χρώματα δεν αναπαράγονται καλά.

Να σημειώσετε το όνομά σας, το ψευδώνυμόν σας και άφ'ευκτως την ηλικίαν σας, διότι οί διαγωνιζόμενοι (θα διακριθούν εις δύο τάξεις: Είς Μικράν (από 12 ετών και κάτω) και εις την Μεγάλην (από 13 ετών και άνω). Ο μη ση-μαίνων ηλικίαν, κατατάσσεται εις την Μεγάλην.

2.- Μ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΣΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

Θά μου στείλετε μίαν σύνθεσιν ιδιικήν σας (ή αντιγραφήν) ήτοι μίαν Πασχαλινήν Κά-ρταν ής έμπνευσέως σας, του γούστου σας και ή τέχνης σας.

Να υπογράψετε το έργον σας με το ψευδών-υμόν σας (ή με το όνομά σας, αν δεν ήχετε ψευδώνυμον), εις την κάτω δεξιάν γωνίαν της ήτας, όπως συνειθίζουν οί ζωγράφοι να υπο-γράφουν τα έργα των.

Τα χρώματα αποκλείονται. Ζωγραφίσατε με μολύβια (κραγιόν,) ή με σέπια, ή με σινικήν χύλιν (ή και με τα τρία), επάνω εις χονδρόν ποροχαρτί. Των καλλιτέρων έργων θα δημο-σιευθούν φωτογραφικά πανομοιότυπα.

Η κάρτα σας πρέπει να έχῃ τας αναλογίας ή συνήθων ταχυδρομικών δελταρίων, (ένα ήμα μάλλον στενόμακρον) αλλά δεν είνε ά-ναγκη να έχῃ και το ίδιον ακριβές μέγεθος, ε-ύς άφίναται εις την διάθεσιν σας και εις το υπό σας.

Είς τον Διαγωνισμόν της Ζωγραφικής δεν είνε άναγκη να σημειωθῇ ή ηλικία, διότι όλοι θα γράβουν εις μίαν τάξιν.

Κοινοί όροι και των δύο Διαγωνισμών: Εμπορούν να λάβουν μέρος εις αυτούς όλοι συνδρομηταί, και από τα άδελφια των μόνον έχουν ψευδώνυμον. (Έννοείται, ότι έκα-κι εμπερει να λάβῃ μέρος και εις τούς δύο ηγωνισμούς, ή μόνον εις τον ένα.)

Διόμαι Σελίδας Καλλιγραφίας και Πασχα-λινάς Κάρτας μέχρι της 15 Μαΐου το βραδυ-ών.

Και αῖ καλλιγραφία και αῖ Κάρται πρέπει συσκευασθούν καλώς, ώστε να φθάσουν εις μας μόνον άθλαστές, — και αν σκαλύν ταχυδρο-μώς, να είνε επί συστάσει. (Είς το ταχυδρο-μω θα πληρώσετε 5 έως 10 λεπτά, και την πιασιν.)

Βραβεΐα θάπονεμθούν τα ώρισμένα δια τούς τούς Διαγωνισμούς, τα όποια βλέπετε εις τον ήγρον του Συνδρομητοῦ (φυλλάδιον 1 — 2) ή Ε' § 3.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Είς τας εξετάσεις.

Ο καθηγητής, εξετάζων ανθρωπολογίαν, έρω-περι ώτός και αναφέρει συχνά την λέξιν «άναν».

Είς των παρειαρισκομένων γονέων, έρωτᾷ παρακαθήμενον υιόν του:

— Μά τί μάθημα είνε αυτό;

— Όργανική Μουσική! άπαντᾷ με στόμ-βος μικρός.

*Εστὶν ἐπὶ τοῦ Ἀσπυροῦ Ἀρσένου.

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

«ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΚΙΑΝ ΤΗΣ ΕΛΛΙΑΣ»

Σ'ας συνιστώ εν ώραϊον βιβλίον, το όποϊον εξέδωκεν ή γνωστή συγγραφεύς Κα Ἀρσινόη Πα-παδοπούλου. Είνε το πρώτον μέρος των «Παραμυ-θίων τῶν Ἑλληνοπαίδων» και επιγράφεται «Υπό τῆν Σκιάν τῆς Ἑλίας». Είνε λαμπρά τυπω-μένον εις τὰ Καταστήματα Κωνσταντινίδου, εις μέγα σχῆμα, χαρτόδετον, με πολλὰς εἰκόνας, εκ των όπολων πέντε είνε διοσέλιδοι και χρω-ματισταί, με ώραία διηγήματα, με ποιητά-κια και με μουσικήν. Είνε καταλληλότετον άνα-γνωσμα δια τὰ μικρότερα παιδιὰ, και πωλεῖται φρ. 5 εις τὰ κυριώτερα βιβλιοπωλεῖα.

Σήμερον, ως βλέπετε, τελειώνει ο 89ος Δια-γωνισμός των Λύσεων, και από του προσεχούς φύλλου αρχίζει νέος. Όστε όσοι θα λάβουν μέ-ρος εις αυτόν, άς φροντίσουν ναγράψουν έχαι-ρος από το Γραφεϊόν μου τον άπαιτούμενον χαρτὸν των Λύσεων.

Είς την Δανίαν έωρτάσθη ή Έκατονταετηρίς του μεγάλου συγγραφέως Ἀνδερσεν. Θα την εορτάσῃ και ή «Διάπλασις». Ο συνεργάτης μου κ. Ν. Χατζιδάκης, καθηγητής του Πανεπιστη-μίου, μου έστειλε ώραϊότετον άθροον, το όποι-ον, μαζί μ' ένα ποίημα του Ἀνδερσεν, μετα-φρασμένον από τον ίδιον, και με την εἰκόνα του, θα δημοσιεύσω εις το προσεχές.

Λαμβάνω καθημερινώς καταλόγους οικογενει-ών, προς τας όποιας θα στείλω ως δείγμα από έν φυλλάδιον. Εύχαριστῶ θερμώς όσους μου έ-στειλαν ήδη, και ελπίζω ότι θα μου στείλουν και οί λοιποί καλοί μου φίλοι.

Ἀδελφῇ Ψυχῇ, [ΕΕ] δια την ώραϊαν επι-στολήν. Ἀλήθεια, είδες μερικοί πῶς στρεβλό-νουν τας ιδέας των, εις τὰ Μ. Μυστικά, χάριν του μέτρου; — Ο κ. Παίδων χαίρει πολύ διότι ή έπιστολή του περι νηστείας έτυχε τόνον ύ-ψηλῆς επιδοκιμασίας.

Και μία χαροποιά εἰδησις: Ἡ Μαριάνθη Α. Μυρωδιά, ή προσφιλής μας Σειμη Κόρη ήραδωνίσθη τον κ. Νικόλαον Δ. Ἀδραμιδην.

Τα θερμότατα μας συγχαρητήρια!

Φίλε Α. Ε. Ψ., όλοι οί συνδρομηταί μου είνε δεκτοί εις τούς Διαγωνισμούς, έπομένως και σύ. Η έπιστολή σου μου ήρεσε πολύ. Η πρότασις σου, Ἀριανῆ [ΕΕ], να εκδώ-σω χαρτὸν και δια τας Ἀσκήσεις, δεν αντα-ποκρίνεται εις άνάγκην πραγματικήν. Αἱ Ἀ-σκήσεις γράφονται εις τετράδια, τα όποια φιλο-τεχνούσιν — και κάποτε με μεγάλην επιμέλειαν, — οί ίδιοι οί διαγωνιζόμενοι. Δια τας λύσεις όμως, επειδή έγράφοντο και εις χαρτάκια (μία, δύο λύσεις γράφονται όπου θέλεις!) ήτο άνάγκη να κάμω χαρτὸν των Λύσεων, και τον έκα-μα. — Ελπίζω ότι εις το εξῆς θα μου γράψῃς συχνότερα.

Σε συγχάρω δια τούς θοιράμβους, Κέρας της Ἀραιδείας [ΕΕ]. Η φιλοδοξία, όταν είνε ευ-γενής — όπως ή ιδιή σου, — δεν είνε δύλου άξιοκατάκριτος. Η έπιστολή σου ώραῖα: και σύ-τε εκτενής, ούτε σύντομος, — όσον πρέπει.

Με το δίχρον σου λυπεῖσαι, Ἐρμῷ Πουλί [ΕΕ], διότι μου φαίνεται ότι δεν υπάρχει μεγα-λότερα εύτυχία από αὐτὰ που άνειροπολούςες. Ἀλλὰ δεν έχ'αθῃκε ο κόσμος! Ἀν είνε δύσκο-λον πέτος να επισκεφθῇς την πατρίδα σου, του χρόνον θα είνε εύκολον. Ελπίζε!

Έννοείται ότι υπάρχει και δια τας Ἀσκήσεις Κανονισμός, Πιττακὴ Μνημειαῖς! Είς την Διάπλιν δια γίνονται με κανονισμούς. Δι-αυτό δεν θα δημοσιευθῇ και ο Γρίφος σου. Ε-στάλη παρά τον κανονισμόν, ο όποιος όρκει πό-τε και πῶς στέλλονται Ἀσκήσεις.

Σ' ευχαριστῶ θερμώς, δια τας ενεργείας, Με-γαλοπρεπῆς Φύσις [ΕΕ], και δεν άμφισβάλω ότι θα έχουν καλόν αποτέλεσμα. Διαβίβασε εις την

φίλην μας τὰ συγχαρητήριά μου δια τούς εύτυ-χείς άρραθῶνάς της.

Όστε όχι από άγνοσίμην, αλλά διότι σου άρέσουν τὰ Σαρακοστιανὰ επόμενες να νηστεύ-σης, Ἀθήνα Καρδία [ΕΕ]! Καλά λοιπόν ήλθεν ή έπιστολή του κ. Φαίδωνος που έδωσεν εν έ-πιχείρημα εις την μητέρα σου δια να σου επι-βάλῃ την κατάλυσιν του κρέατος. Διὰ να σου άρέσουν τὰ σαρακοστιανὰ, θα πῇ ότι θα έτρω-γες και πολλά, και ἴσως θάρρῳσαιτες.

Σήμα της Διαπλάσεως [5Ε], και ή έπιστολή σου ώραϊοτάτη, και οί στίχοι σου καλοί, και ή Στατιστική ύπομονητική και ακριβής. Ἀλήθεια έκαμες πολὺν καιρόν να μου γράψῃς, αλλά με απέξημίωσες.

Όραῖας έπιστολάς μου έγραψαν αὐτὴν την εβδομάδα και οί εξῆς: Γοργόχηρη Ἑλπίς [6Ε], Ἀκακ'α [ΕΕ], Λατῶνα [ΕΕΕ], Ούγος του Μονοσπάρου [Ε], Θαλάσσιος Ἀήρ [ΕΕ], Ὑπερ Πατριδός [ΕΕΕΕ], Μεγαχολικός Ἐρη-μίτης [ΕΕ], Μεγάλη Ἑλλάς [ΕΕ], Ἀύρα της Ἐλευθερίας [ΕΕΕ], Δικέφαλος Ἀσπὸς [ΕΕΕ], Ναυτικά [ΕΕΕ] και Σθενελαΐδας [5Ε].

Έγκρίνυστα τὰ ψευδώνυμά των. Δέχο-μαι μετα χαρᾶς εις την Ἀλληλογραφίαν και εις τούς Διαγωνισμούς τούς νέους μου φίλους: Κοκ-κινωσκούρη (Π. Κ. Α. αυτό ήτο το ώραϊό-τερον έστειλα και χαρτὸν των Λύσεων), Ἀριάδ-νην (Α. Ν. Κ. αυτό μόνον ήτο έλευθερον έλ-πιζω ότι τώρα πού είδες ότι υπάρχει και έλλη-νικόν περιοδικόν ώραϊόν όσον και τὰ ξένα, θα το αγαπήσῃς και μάλιστα περισσότερον από τὰ ξένα, ως έλληνοπούλα που εἶσαι! ή έπιστολή σου μου ήρεσε πολὺν) Φοδὶ της Χίου (Β. Κ. Κ. αυτό εξέλεξα αληθινά, το σφάλμα σου δεν ήτο άνεπανήρωτον, άφ'ού έχης πάντοτε καιρόν να το επανορθώσῃς) γράφε μου λοιπόν συχνά!) και Βρεγμένον Γάτον (Φ. Ν. Μ. σου άρέσει ή εκ-λογή; να σου ζήσῃ ή αδελφούλα, και εἴθε να της στέλλω μίαν ήμέραν βραβεΐα, όπως έστειλα προχθές της άλλης αδελφῆς σου, και όπως ελ-πιζω να στείλω και εις σε δια το ξεσπάθωμα σ' ευχαριστῶ πολὺ, και δια τὰ καλὰς διαθέσεις έ-πίσης.)

Μικρά Μυστικά επιθυμοῦν νάνταλ-λάξουν: ο Μαρομένος Μενεξές με το Μή-με Αγομόνη, Ἀγγελὸν της Ἀγάτης, Μυρο-βόλον Χαραγῆν και Σάτορο Μονάχο — ή Μα-γευμένη Ἀκροθαλάσσι με το Ὑδρὸν Ἀμύραν-των, Θαλάσσιον Ἀφρόν, Παρισίον Ἀριστο-κράτην, Κοῖνον του Ἀγγέλιου και Μαργαρίτην του Αἰγαίου — ή Ποιή Φιλία με την Νέμυ-φην της Προποτιδός, Χαράν τον Γόνεον, Μανταρίν της Χίου, Μυροβόλον Χαραγῆν και Μασίχην της Χίου — ή Ὑδρὸν Ἀκτίς με τον Μικρόν Βολιώτην Σατανᾶν, Οὐρανόβλομα Φαντασίαν, Ἀνδαμιόνην και Περιοδικὴν Τρέ-λαν — ο Δοῦξ της Καρύστου με τον Ἰππότην των Ἀνέμων, Ἰπποτικὴν Καρδίαν, Κόμητα της Κεφαλληνίας, Ποῦμα Τζάκινθ και Βα-σίλισσαν των Μυκητῶν — ο Ρευθαμὸς με τον Χιακὸν Ἀρεμον, Κίτρον Μασκᾶν, Κίτρον Νιόμω, Φίλημα του Κύματος και Χιακὸν Φάρον — ή Μεγαλοπρεπῆς Φύσις με την Ἰ-διότροπον Νεάνιδε — ο Γούδιος με την Μυ-ροβόλον Χίου, Ἀμύρα της Χίου, Χιακὸν Φά-ρον και Μεγαχολικὸν Ἐρημίτην — το Ὑπερ Πατριδὸς με το Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον, Βασίλισσαν των Κυμάτων, Κυρίαν Σαφθα-λόστον, Βοσκοπούλην του Μικροῦ Ἀἵμου και Παρ-πούλαν — ο Πύργος της Πέρας με την Ποδητήν Ἀνάμνησιν και Πνοήν των Ἀγγέλων — το Σήμα της Διαπλάσεως με την Νεολαίαν Χαλκίδος — ή Σερενάτα του Σοῦμ-περ με την Μονοδωλωτήσαν, Μεγάλην Ἑλ-λάδα, Κινέτικην Κοταίαν, Ἡρώδα του Σου-λίου και Σφοδρὴν Σαφούλαν — ο Μεγα-χολικὸς Ἐρημίτης με τον Γούδιον, Ἀρχι-ζάνιον του Παρθεναγωγείου, Κολυμβήτριαν

τοῦ Μέξ, Θαλασσοταραχὴν καὶ Ἀντίβαν τὸν Καρχηδόσιον— ἡ Νεολαία Χαλκίδος μετὰ τὴν Μιοσοκελίᾳ Ἀίρην καὶ Ἀριστοκράτιδα Ρουμανίδα— ἡ Μεγάλη Ἑλλάς μετὰ τὸν Περωμένον, Καρδιογενώσιον, Νοσταλγοῦσαν Λαβίαν, Χαικὴν Πανσέληνον καὶ Χαράν τῶν Γυνέων— ὁ Δοῦξ τῆς Δημητοσύνης μετὰ τὴν Μυροβόλον Χαράν καὶ Σεντενιμένο Ἑλληνόπουλον— ἡ Ναυσικὰ μετὰ τὸν Νυκτοκόρακα, Κόρην τοῦ Αἰδέρος, Δικέφαλον Ἀετὸν, Ἀδελφὴν Ψυχὴν καὶ Γοργόφτερον Ἑλπίδα— τὸ Ὡχρὸν Ἀμάραντων μετὰ τὴν Μικρὴν Βολιωτοπούλαν, Νεράϊδαν τῶν Ἀγρόφων, Ἀοιδὸν τῆς Φλωρεντίας, Ἀετὸν τοῦ Αἰὸς καὶ Δουκισσαν τῶν Σαλόνων— ὁ Σθενελαίδας μετὰ τὸν Βρυχώμενον Λέοντα, Σιρ-Λα-Φαλουάζ, Βασίλισσαν τῶν Μυκητῶν, Γητοίαν Ἑλληνόπαιδα καὶ Φίλημα Σκιάς.

Τῶν καθυστερούντων τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν δὲν δημοσιεύονται νέαι προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς, ἐὰν δὲν ἀνταποδώσουν πρῶτα διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ ὀφειλόμενα.

Τετράδια μὴ περιέχοντα τὸ κανονισμένον δεκάλεπτον γραμματόσημον, δὲν διαβιβάζονται. Ἐπίσης δὲν διαβιβάζονται καὶ τὰ περιέχοντα διλιγώσεων τοῦ δεκάλεπτου. Οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ, ὅσοι δὲν ἔχουν προμηθευθῇ ἑλληνικὰ δεκάλεπτα γραμματόσημα, πρέπει νὰ ἐσωκλείουν γραμματόσημον τῆς χώρας τῶν ἰσοδυναμούντων 10 ἑκατοστὰ τοῦ φράγκου, — ὅχι ὀλιγώτερον.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς Βρυχώμενον Λέοντα (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν Στατιστικὴν τῶν Εὐσήμερον) Ἡλίαν Γ. Σ. (ἔλαβα εὐχαριστῶ) Ἰωάννην Β. Σ. (τὸ ἔλαβα μὰ ποῖα νὰ εἶνε ἀπ' ὀφείας;) Νάρκισσον καὶ Ἀδωνίαν ([EEEE] νὰ τὰ μοιρασθῇτε διὰ τὴν ποιητικὴν καὶ ὥραιαν ἐπιστολήν) Ἀνέλιον Χαρίν ([EE] ναί, ὥραιον ὄνειρον, ἀλλὰ τί κρίμα νὰ μὴν εἶνε πραγματικότητα;) τῶν 20 paras γραμματόσημον νὰ ἐσωκλείης διὰ κάθε τετράδιον, καὶ ὅχι τῶν 10) Ψυχὴν τῆς Λέβου ([EE] διὰ τὴν ὥραιστατην ἐπιστολήν, εὐχαριστῶ διὰ τὴν Στατιστικὴν ἀντὶ τοῦ 1 ἑκείνου φράγκου, σοῦ ἔστειλα τότε χάρτην τῶν Δύσεων) Καθαρόν Ἀέρα (τὸ βιβλίον αὐτὸ τιμᾶται φρ. 2, φαίνεται ὅτι ἀγαπᾷς πολὺ τὴν Γυμναστικὴν, καὶ δι' αὐτὸ σὲ συγχαίρω) Παπαρούναν τῶν Ἀγρῶν (ἔστειλα [E] διὰ τὴν εὐφρεστάτην ἐπιστολήν) Δοῦκα τῆς Καρύστου ([E], ὅλ σου ἐδίδα τρία εὐσημα, ἀν' ἡ ἐπιστολὴ σου δὲν ἦτο πυκνογραμμένη, ὥστε νὰ πονέσουν τὰ μάτια μου) Ἀντώνιον Μ. Τ. ([EE], εἶδες βέβαια ὅτι τὸ φεαδόν μου ποῦ θέλεις, ἀνέχει εἰς ἄλλον τὸ σταλὲν ὅλ τὸ χρησιμοποίησόν) Ναύαρχον Τόγκο ([EE] διὰ τὴν κομψὴν ἐπιστολήν, Δυσόχαρτον ἔστειλα) Ρεμβασμὸν ([EE], μὴν ἀμφιβάλλης ὅτι ἔχεις ὅλην μου τὴν ἀγάπην, εἶνε δυνατόν νὰ μὴν ἀγαπᾷ μίαν φίλην μου ποῦ ἐκφράζει τὴν ἀγάπην τῆς τόσον εὐγλωττα καὶ καλλιγραφικῆς; τετράδια ἔστειλα) Ἀσιδεά ([E] πραγματικῶς, ὁ συνδρομητὴς ποῦ λαμβάνει μέρος καὶ εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν, ἔχει διπλὴν εὐχαρίστησιν, δὲν τὰ πολυπιστεύω αὐτὰ περὶ τοῦ Τζῶν Στουάρτ Μίλλ, ὅτι δηλαδὴ 3 ἐτῶν ἤρχισε νὰ σπουδάζῃ Ἑλληνικὰ καὶ Ἀριθμητικὴν! εἶνε ὑπερβολαί) Ἐαρινὴ Ἐσπέραν (εὐχαριστῶ διὰ τὰ δύο ὥραϊα δελεῖα) Λαβιανὸν Οὐρανὸν ([E], βέβαια ὁ Ἀνανίας ἐπιδορῶναι διλίγον τὰς Ἀσκήσεις, ὅχι ὅμως κ' ἐκείνας ποῦ δὲν ἐπιδέχονται καμμίαν διόρθωσιν) Βοῶ λιν Ἥραν (τὸ ἔστειλα εἰς τὸ Ταχυδρομεῖόν σας, φαίνεται, ὑπάρχει κάποιος ὑπάλληλος ποῦ κάμνει συλλογὴν... φυλλαδίων) Σεντενιμένο Ἑλληνόπουλον (ἔλαβα εὐχαριστῶ) Γύρδιον, Νυκτοκόρακα, Ἀσκήσον Νύκτα (Ἀσκήσεις σου δὲν ἔλαβα, περίμενε νὰ μοῦ τας ξαναστείλῃς ὅταν θὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος διαγωνισμός, τὸ φύλλον σοῦ ἐστάλη τρίς, ἐπειδὴ τὸ ἐξήγησες δύο φορές, ὡς μὴ ληφθὲν τὴν πρώτην

δὲν πειράζει ὅμως ἀφοῦ ἔγινεν αἰτία ἐσπαθώματος, καὶ περιμένω) Πύργον τῆς Πέτρας ([EE] δικό σου γράψιμο εἶνε αὐτό; διατὶ δὲν γράφεις πάντα τόσον εὐανάγνωστα τὰς ἐπιστολάς σου; εὐχαριστῶ διὰ τὴν Στατιστικὴν) Ἀρχιζέλιον τοῦ Παρθεναγωγείου (κατενοουσιανόν ποῦ ἔλαβε τὸ Σῆμα καὶ ὅλ τὸ φορὴ πάντοτε) Μαργαρίτην τοῦ Αἰαίου (πῶς εἰμ-πορεῖς νὰ μάθῃς Καλλιγραφίαν; νὰγοράσῃς ὑποδείγματα, καὶ νὰ γυμνάζῃσαι) Κοπερὸ Σπαθὶ ([E] τί νὰ σου εἴπω! εἰς τὴν ἑξωτερικὴν πολιτικὴν δὲν εἶμαι τόσον δυνατὴ, ὅσον εἶσαι σὺ εἰς τὴν composition en grammaire) Ζωντανὴν Κούκλαν ([E] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν, ἰδοὺ ἡ συγγνώμῃς μου!) Φωστὴρα τῆς Αὐγῆς (ἔστειλα) Μάριον Γ. Π. (ἡ προθεσμία ἔληξε πρὸ πολλοῦ) Ἰωάννην Μ. (ἔστειλα καὶ δευτέραν σειράν, κ' εὐχαριστῶ πολὺ) Φαίωνα, Εἰρήνην τὴν Ἀθηναίαν (ἔστειλα) Ἀσκήσεις δὲν εἶνε δεκταί, παρὰ μόνον ὅταν θὰ προκηρυχθῇ Διαγωνισμός, περίμενε) Σερενάταν τοῦ Σοῦμπερ, Νεολαίαν Χαλκίδος (ποῦ εἶνε τόσον ἐνθουσιασμένη μετὰ τὰ φετεινά) Κυρίαρχον τῆς Θαλάσσης ([E] μοῦ ἤρσεν ἡ ἐπιστολὴ σου, ἡ ὅποια μαρτυρεῖ ἐνδιαφέρον καὶ ἀγάπην, ἀλλὰ... ἀδύνατα ζητεῖς) Δοῦκα τῆς Δημητοσύνης, Αἰῶνα τῆς Νυκτός (ὅχι πρέπει νὰ περιμένῃς νὰ σου στείλουν) Πτερωτὴν Ταξειδιώτιδα (εὐχαριστῶ) Ἀμύμητον Γελοιοποιὸν ([EE] ἡ ἀπόδειξις σου φέρει ἀριθμὸν 1589) Παιδί τῆς Καρδιάς, κτλ. κτλ.

Εἰς δόσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 19 Μαρτίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟ ΣΗΜΑ

ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ
ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Καθὼς ἐξ ἀργέρον ἐπιχρυσωμένη, με κοσμήματα μαύρα, κομψοτάτη.

Τιμᾶται φρ. 3.—Ταχυδρομικῶς φρ. 3,50. — Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 3, ἄνευ προσθήκης ταχυδρομικῶν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 6 Μαΐου.

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὲν νὰ γράψω τὰς λύσεις τῶν αἰ διαγωνισμῶν, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φανέλλαν, ὡς ἑκάστος περιεχὶ 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

197. Λεξιγρίφος.

Τὸ πρῶτον κάποια ζῶα
Εἰς πόλεμον ὁπλίζει
Τὴν ἀνοίξιν τοὺς κήπους
Τὸ δευτερον στολίζει.

Ἄν ὥριμον τὸ δῶν
Εἰς δένδρον ἀπαντήσῃς,
Τὴν ἀδειάν μου ἔχεις
Νὰ τὸ... καταθραχίσῃς.

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Μουσικῆς Ἰστορίας.

198. Συλλαβόγριφος.

Ἐν γράμμα κ' ἕνα ἄρθρον μ' ἕνα νῆσ' ἐνού-
[μενα]

Ποῦλ' σοῦ σχηματίζουν εἰς τὰ καλά-καλοῦ-
[μενα]

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Γενικῆς Μαρτίας.

199. Στοιχειόγριφος.

Διῆλθον ὡς δημαγωγός
Τὸν ἄδελφόν μου βίον,
Ἀλλὰ πρὸς τιμωρίαν μου
Μὲ ἔκαμες θνήσκον.

Ἀφοῦ ἐπέταξες μακρὰν
Τὴν κεφαλὴν μου τὴν αἰσχράν.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀστεριόεντος Οὐρανοῦ.

200. Κυβόλεξον.

1. — Ὑπάρχει εἰς πᾶσαν οἰκίαν.
2. — Στοιχεῖον.
3. — Ἐνδοξος πόλις.
4. — Ἀρχαῖος θεός.

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Πιοχικῆς Καλύβης.

201. Ρόμβος.

★
★ Ω ★ ★
★ Ω ★ ★ ★
★ ★ ★ ★ ★
★ ★ ★ ★ ★
★ ★ ★ ★ ★
★

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Φωστῆρος τῆς Ἡσέρον.

202. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8	=	Στρατηγός.
2 3 5 1 8	=	Κάτι γλυκύ.
3 4 1 7 8	=	Σκεῦος.
4 5 6 7	=	Ρῆμα.
5 7 8 1 5 8	=	Λίθος πολύτιμος.
6 7 3 5 7	=	Ἄνθος.
7 5 4 3 4 8	=	Θεός.
8 7 3 4 8	=	Φυσικὸν φαινόμενον.

Ἐστὶν ὑπὸ Στίλλας Ἀ. Παπαδοπούλου.

203. Διπλὴ Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἕνα τῶν ἐπτὰ ἐπὶ Θήβαις, τὰ δὲ δευτέρα κράτος εὐρωπαϊκόν:

1, Προφήτης. 2, Πόλις τῆς Ρωσίας. 3, Κῆπος. 4, Ἀρχαία περίφημος πόλις. 5, Βασίλευς τῆς Σπάρτης. 6, Κριτὴς τοῦ Ἄδου. 7, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 8, Ἀργοναύτης. 9, Μυθολογικὸν πρόσωπον.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Θαλασίου Ἀργου.

204. Ἑλληνοσύμφωνον.

ηεα-ο-ου-εου-ααιε

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου τῆς Ἑλπίδος.

205. Ἀριθμητικὸς Γρίφος.

5+10+200=1

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Πρίγκιπος Τζάμια.

206. Μαγικὴ Εἰκὼν.

Διάλογος εἰς τὸ θεωρεῖον:

— Τί γίνεται τώρα εἰς τὴν σκηνήν;
— Ἔρω κ' ἐγώ; ... Νά, ἕνα ἄρμα βλέπω...
— Καὶ ποῖος εἶνε μέσα;
— Οὐ! πλῆθος! ...
— Περιέργω νὰ μὴ τὸ βλέπω.
— Φάξε!

Τέλος τοῦ 89ου Διαγωνισμοῦ.

[Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου ἀρχίζει νέος.]

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ Μικρὴ λιπὴ 10, διὰ τὴν τοῦ συνδρομητῆς μας λιπὴ 6 μόνον. Ἐλάττωσας ὅσοι 10 λιπὴς, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεροι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λιπὴς.

Ἀνταλλάσσω δελεῖα πανταχόθεν μόνον το-
ποθεσίας μετὰ δεσποινίδας μόνον. — C the-
rine Stamatiou, Port-Said (Egypte) (E—35)